

de
ridgeback
en het
beagleboefje

G&G

de
ridgeback
en het
beagleboefje

Johann van Rossum

Voor onze kleindochter Isa van Rossum

Ik ben bijzondere dank verschuldigd aan
Hanne van den Bemt,
Joop Leus en
Niko Kerssens
voor hun adviezen en ondersteuning.

Omslagontwerp, lay-out en illustraties: auteur
© johannvanrossum 2020
www.johannvanrossum.nl
Uitgeverij: Brave New Books, Amsterdam
ISBN 9789464181128

Inhoud

Dat is schrikken!	7
Goof en Guus	12
De rest van de familie	15
Onzichtbaar!	18
Het experiment	21
Weer brandweer	24
De tracer	34
Wildcamera's	40
Onderschat tante Loes niet!	42
Halsbanden	48
Vrijheid	52
Opgeruimd staat netjes	56
Arme Nienke	61
Kwispelen alsof hun leven ervan afhangt!	65
Knuffel	68
In de aanbidding!	77
Pestkop	82
Koninklijk bezoek	89
Ridder	96
Die burgemeester toch!	103
Twaalfal	108
Beschuldigd	113
Kat in de zak gekocht	119
Golf	125
Vakantie!	130
Jeu de boules	138
Opzij!	142
Beagle overboord!	147
Julia	153
Amber alert	161
Een logé op zolder	163
Bijzondere honden zijn het!	171
Geen slapende honden wakker maken	175
Tante Janny	178
Gevaarlijk?	181

Dat is schrikken!

Goof en Guus zijn twee honden. Die twee zijn dikke vrienden. Goof is een Rhodesian ridgeback, hij is vier jaar oud. Guus is een beagle. Guus is twee jaar.

Goof en Guus zijn de honden van Nienke. Nienke is elf en zit in groep acht van de basisschool.

De ridgeback vindt de kleine beagle een bijzonder drukke puber. Guus is voortdurend bezig met dingen ontdekken. De beagle kruipt overal in, langs en door. Dat is handig wanneer hij jaagt op kleine prooidieren. Je moet als konijn of als fazant wel erg snel weg kunnen vluchten wanneer een beagle je in de gaten krijgt. Guus is altijd in de weer. Hij rent achter iedere vlinder aan die voorbij komt fladderen.

Guus hoeft helemaal niet te jagen; hij krijgt iedere ochtend zijn ontbijtbrokken en bij het avondeten zit er vaak iets met vlees uit een blik bij de hondenbrokken.

Goof vindt het ook wel leuk om te rennen, maar hij neemt daar zijn momenten voor. Bijvoorbeeld wanneer hij Roos, het Dobermann teefje, in het park ontmoet. Dan rennen ze samen op topsnelheid over het speelveld. Soms rakelings langs mensen die een praatje maken. Meestal gaat dat wel goed. Eén keer liep Goof een oudere meneer omver. Die belandde met zijn mooie jas in de modder. De ridgeback moest wel stiekem lachen hoe de vader van Nienke zich uitsloofde om excuses te maken aan de steeds bozer wordende meneer. Uiteindelijk werd de rekening voor het reinigen van de kleding van de oudere meneer betaald door het baasje van Goof. Met Goof heb je nooit saaie momenten.

Met Guus trouwens ook niet. Een keer was de beagle achter een konijntje in het park aangegaan. Het beestje kon nog net in een holletje vluchten. Daar zat het veilig in de onderaardse gangen van zijn woning. Guus dacht daar duidelijk anders over. Hij zou en moest het konijntje pakken!

Guus begon ijverig de ingang van het konijnenhol uit te graven. Het lukte hem steeds dichterbij zijn prooi te komen. Hij hoorde het konijntje verderop in de donkere gang angstig piepen. Blijkbaar had het konijntje bij deze woning nog geen extra uitgang gemaakt.

En toen ineens zat de beagle klem in de tunnel. Hij kon niet meer vooruit of achteruit.

Het gangetje was hier zo nauw dat hij zijn poten niet meer kon bewegen om te graven. Dat was een benauwd moment voor de kleine jager. Wanhopig begon hij te blaffen. Hij hoopte dat iemand hem zou kunnen horen en hem uit deze benarde situatie zou bevrijden.

Het was hem meteen duidelijk dat hijzelf hier onmogelijk uit zou kunnen komen.

In het park is Nienke ondertussen op zoek gegaan naar haar hondje. Goof kwam netjes terug toen ze hem riep. Ze riep de naam van de beagle telkens weer, maar Guus kwam niet.

Ook Goof werd er heel onrustig van. Zijn kleine vriend kan toch niet van de aardbodem verdwenen zijn? Nienke en Goof konden op dat moment niet vermoeden dat de kleine Guus juist wél in de aardbodem verdwenen was.

Nienke liep door het park, terwijl ze wanhopig de naam van de beagle riep. Goof rende een stukje voor haar uit. Met zijn neus speurde hij over de grond. Ineens kreeg Goof de lucht van de beagle te pakken! Hier had die nog niet zo lang geleden gelopen en een plas gedaan. De ridgeback volgde het reukspoor.

Hij bleef stilstaan bij een paar struiken. In een donkere kuil tussen de wortels van de struiken hoorde hij angstig piepen. Daar ergens moest zijn vriendje in nood zitten.

Goof begon met zijn sterke voorpoten de kuil verder uit te graven. Nienke was op haar knieën naast de gravende hond gaan zitten. Ze probeerde met haar handen zoveel mogelijk aarde weg te halen bij de ingang van het konijnenhol.

Goof zat er nu ook tot aan zijn achterpoten in. Hij kwam even terug om de aarde van zich af te schudden. Nienke hield hem tegen toen hij opnieuw aan de reddingsactie wilde beginnen. Ze ging op haar buik liggen bij het konijnenhol en begon nu zelf zo ver mogelijk met

haar arm in de gegraven tunnel. Nienke kon het puntje van de staart van Guus net aanraken. Verder kon ze niet bij de arme beagle komen.

Goof begon luid te blaffen. Het leek wel of hij kleine Guus wil vertellen dat er hulp onderweg was. Nienke kwam weer overeind. Ze pakte haar telefoon en belde 112.

Ze legde aan een meneer uit dat haar hondje klem zat in een konijnenhol. De telefonist vroeg haar om haar mobieltje niet uitzetten en op die plek te blijven. Er werd iemand gestuurd om haar hondje te bevrijden.

Wachten op hulp duurt altijd te lang. Nienke keek voortdurend het pad in het park af of er al iemand te zien was. Het park was verlaten. Ze overwoog om nog een keer het alarmnummer te bellen. Goof was ondertussen verder gegaan met graven naar zijn vriendje.

Het geluid van een naderende sirene deed hem opschrikken. Nienke wist niet wat ze zag. Er stopte een grote brandweerauto bij de ingang van het park. Zes mannen in overalls met reflecterende streken sprongen uit de ladderwagen. Met spaden en touwen renden ze naar de plaats waar Nienke druk stond te zwaaien.

‘Hier moeten jullie zijn! Hier zit mijn hondje onder de grond!’ riep ze.

Ondertussen waren er meer mensen naar het park gekomen. De mensen waren nieuwsgierig naar wat de brandweermannen gingen doen in het meestal zo rustige park. Een van de brandweermannen ging op zijn buik bij de konijnenpijp liggen. Hij reikte met zijn arm zo ver mogelijk in de tunnel.

‘Ik voel hem wel, maar ik kan hem niet goed vastpakken. We moeten gaan graven om het beestje te bevrijden.’

Twee brandweermannen begonnen voorzichtig zand weg te scheppen bij de ingang van de konijnenwoning. De brandweerman, die nog steeds op zijn buik bij de tunnel lag, gaf aan hoe diep ze de spaden in de grond mochten steken. Het scherpe ijzer van de spaden mocht niet te dicht bij het hondje komen. Het duurde voor Nienke erg lang voor ze iets van Guus te zien kreeg.

Het witte puntje van zijn staart bewoog snel heen en weer. Guus lag daar dus doodleuk te kwispelen, terwijl zowat het halve brandweerkorps hem probeerde te bevrijden. Er werden nog enkele flinke scheppen zand rond het lijfje van de beagle weggehaald. De grote handen van de brandweerman, die op zijn buik lag, maakte de tunnel nog groter.

Guus kon weer zijn achterpoten bewegen. Hij kon zich nu afzetten met die poten. Hij plopte uit de nauwe doorgang. De beagle schudde het zand van zijn lijf.

Hij keek verbaasd rond naar al die mensen om hem heen. Er begon iemand in de handen te klappen. De andere toeschouwers deden meteen mee. De brandweermannen kregen een applaus voor deze reddingsactie. Nienke nam meteen haar kleine konijnenjager in de armen. Ze ging met haar hondje op haar arm naar de mannen van de

brandweer. Nienke gaf de brandweermannen een hand. De man die nog op zijn knieën bij het konijnenholletje zat, kreeg van Nienke een kus op de wang.

‘Hartstikke bedankt, menen! Jullie zijn geweldig!’

Een oudere mevrouw vond dit zo’n mooi moment, dat ze zomaar moest huilen. Kleine Guus snapte daar helemaal niets meer van!

‘Ik zou jouw hondje nu maar aan de riem doen’, zei een van de brandweermannen, ‘We komen liever niet nog een keer terug.’

Nienke heeft nog vele weken daarna haar beagle niet losgelaten in het park. De konijntjes moeten beslist gegrinnikt hebben, wanneer ze Guus keurig aan het riempje voorbij zagen wandelen. En Guus kan er achteraf ook wel om lachen; het was wel even benauwd geweest.

Goof en Guus

Goof woont met zijn jongere vriend Guus in een groot huis dichtbij een bos. De twee honden die bij een mensengezin wonen.

Goof en Guus zijn geen gewone honden, maar rashonden. Bij rashonden zijn de vaders, moeders, opa's en oma's van de honden van hetzelfde hondenras. Hoe dat precies zit, hebben mensen nauwkeurig opgeschreven in een overzicht. Zo'n overzicht heet een stamboom.

In die stamboom kun je terugvinden dat de vader van Goof uit Zweden komt en zijn moeder uit Noorwegen. Goofs moeder is een paar keer de mooiste op een hondententoonstelling geweest en kampioen geworden. Als twee mooie rashonden puppy's krijgen, dan is de kans heel groot dat die puppy's ook prachtige hondjes worden.

Goof is een mooie, vierjarige Rhodesian ridgeback. Een mannetje, een reu. Rhodesian ridgebacks zijn sterke, vriendelijke honden. Ze zijn rustig en erg gehoorzaam.

Guus heeft ook een stamboom, hij is een beagle. Dat is een jachthondenras uit Engeland. Guus is ook een mannetje, een reu. Hij is net twee jaar geworden. De beagle is veel kleiner dan de ridgeback.

Er zijn nog veel meer verschillen tussen deze twee hondenrassen. Een Rhodesian ridgeback is een hondenras dat lang geleden in Afrika door de blanke Boeren gefokt werd om de boerderijen en het vee te bewaken. Rhodesian ridgebacks zijn voor niets en niemand bang. Ze werden zelfs ingezet bij de jacht op grote dieren in Afrika. De ridgeback wordt niet voor niets 'leeuwenhond' genoemd.

De beagle is ook een jager. Zodra een beagle de geur van een haas, konijn, eekhoortje, fazant of kwartel in zijn neus krijgt, hoort hij zijn baasje niet meer roepen. Hij volgt het spoor.

Een meneer of mevrouw op een bospad met een hondenriem en zonder hond, dat moet het baasje van een beagle zijn!

Beagles zijn grappige onderzoekende dieren. Het zijn leuke honden om te zien. Er is iets vrolijks in hun bewegingen.

Ze hebben hun eigen willetje en worden daarom vaak eigenwijs gevonden.

Bij de kleine Guus vallen meteen de grote flaporen op. De oren zijn er, maar hij gebruikt ze niet zo heel vaak. Hij luistert wanneer het hem uitkomt.

Deze beagle heeft een witte snuit. Rond zijn ogen en op zijn kop is zijn vacht lichtbruin. Op zijn rug valt meteen de witte vacht in zijn nek op. Het is alsof hij een witte shawl om heeft. De rest van zijn rug en het grootste gedeelte van de staart van Guus is zwart. Alleen het puntje van de staart en zijn vier poten zijn ook wit.

Goof is veel groter en toch valt hij minder op dan zijn vriendje, vooral omdat hij veel rustiger is. De Rhodesian ridgeback heeft een brede, vriendelijke kop. Hij heeft ook flaporen en hij gebruikt ze wél heel goed. Zodra zijn baasje roept, komt hij meteen naar hem toe. Goof is bijna helemaal lichtbruin van kleur. Op zijn borst heeft hij een stukje witte vacht. En Goofs linkerpoot is wit. Goof heeft een *ridge*. Dat is een strook haar op zijn rug, waarbij de haren precies de andere kant opgroeien dan op de rest van zijn lijf. Aan deze ridge dankt het ras de naam *ridgeback*.

Er is nog een opmerkelijk verschil tussen deze twee hondenrassen. Het blaffen van de beagle is zeker anders dan van de ridgeback! De zware blaf van Goof jaagt een inbreker beslist de stuipen op het lijf. Voor de beruchte beagleblaf gaat Guus staan als een wolf. Hij zet zijn borstkast naar voren en begint stoer te huilen als een wolf. ‘Whoe, whoeoeoeoeoeoe, whoe, whoeoeoeoeoe oe!’

Maar er valt nog veel meer over deze twee honden te vertellen. Je zou er een boek over kunnen schrijven wat ze meemaken.

een strook haar op zijn rug, waarbij de haren precies de andere kant opgroeien

De rest van de familie

De oudste van het gezin waar Goof en Guus wonen is een jongen, Lennart is vijftien jaar. Hij zit op de middelbare school en hij speelt hockey bij een club. Lennaert is gek op computerspelletjes. Als hij even niets anders moet doen, is hij daarmee bezig. Soms een beetje te vaak, vinden zijn ouders.

Lotte is een meisje van dertien, ze zit op dezelfde middelbare school als haar broer Lennaert. Lotte leest heel graag en haar sport is voetballen.

En Nienke is de jongste dochter van het gezin. Nienke vindt alles leuk. Ze heeft ballet gedaan, turnen, zwemmen en nu zit ze al een paar maanden op judo. Muziek maken vindt ze ook wel iets.

‘Nu eerst alleen judo en daarna kun je iets anders kiezen als je dat wilt’, zeggen haar ouders. Nienke wil nogal eens snel wisselen van sport en hobby.

Nienke is dikke maatjes met de twee honden. Ze vindt dat de honden van haar zijn. Ze zorgt er erg goed voor. Nienke slaat geen uitlaatbeurt van de honden over. Zodra ze maar even tijd heeft, wandelt ze met Goof en Guus door het bos. Huiswerk maken en dingen voor school doen, dat wil er dan nog wel eens bij in schieten. Nienke wil later dierenarts worden.

De vader heet Jan en hij heeft belangrijk werk bij de gemeente. Hij is de burgemeester van de plaats waar ze wonen. Jan regelt samen met de gemeenteraad allerlei zaken voor de mensen die hier wonen. Femke, de moeder van Lennaert, Lotte en Nienke, werkt bij de politie in dezelfde plaats. Ze heeft de leiding over de politiemensen van hun woonplaats. Ze vertelt de politiemensen wat ze moeten doen.

Voor het eten en het huishouden zorgt tante Loes. Mevrouw Loes is niet echt de tante van het gezin, maar iedereen noemt haar tante Loes. Niemand weet hoe dat gekomen is. Vanaf de eerste week dat mevrouw Loes kwam helpen in het huishouden werd ze zo genoemd. Tante Loes hoort bij de familie. Ze eet mee met het gezin.

Slapen, dat doet ze thuis. En in het weekend is ze er niet. Dan zorgen de burgemeester en de politiecommissaris zelf voor hun gezinnetje.

Tante Loes woont in het bos, niet ver van het huis van de burgemeester. Ze is geboren in de boswachterswoning en is daar altijd blijven wonen. Toen haar vader geen boswachter meer was en naar de stad verhuisde, heeft zij het huisje kunnen kopen. Tante Loes woont daar. Maar ze woont er niet helemaal alleen, ze woont samen met Rex, de Duitse herdershond.

En dan zijn er nog vijf poezen, maar die hebben geen naam. Als tante Loes ‘poes, poes!’ roept komen ze allemaal op het eten af. Het was nooit nodig om ze een naam te geven. De poezen houden de omgeving van de boswachterswoning muisvrij. Heel af en toe is er een vogeltje de klos. Had hij maar sneller weg moeten vliegen, vinden de poezen.

Rex bewaakt het huis als tante Loes al heel vroeg naar haar gezin aan de bosrand gaat. Als ze ’s avonds na het avondeten weer thuiskomt, zit Rex al op haar te wachten. Met Rex wandelt ze dan een stukje door de mooie bossen. Heel af en toe komt ze dan Nienke tegen, die met Goof en Guus aan de wandel is.

‘Niet te ver het bos ingaan, hoor!’ krijgt Nienke dan steevast van tante Loes te horen.

Het antwoord van Nienke is altijd hetzelfde: ‘Nee, natuurlijk niet, tante.’

Het huis van de burgemeester is bijzonder. Niet alleen omdat het helemaal van boomstammen is gemaakt, maar ook omdat de burgemeester het samen met zijn drie broers heeft gebouwd. Er is geen metselaar of timmerman aan te pas gekomen. De elektriciteit, dat hebben ze aan de vakman overgelaten. Na vier weken heel hard werken stond er een prachtig ‘log house’ tegen de bosrand.

‘Zelf gebouwd met deze twee handen’, vertelt Jan dan trots. Hij vergeet vaak gemakshalve de zes stevige knuisten van zijn broers.

Het houten huis ‘leeft’, meent Jan. Als de zon ’s zomers de dikke boomstammen verwarmt, hoor je dat het hout uitzet. Het huis kraakt dan een beetje. Jan kan echt genieten van het geluid dat zijn huis

maakt. 's Winters krimpen de boomstammen door de kou. Dan hoor je ook weer het zachtjes kreunend kraken van het huis.

Onzichtbaar!

Er klinkt gegil in de tuin! Goof en Guus rennen er meteen op af. Femke, de anders zo dappere politievrouw, staat boven op de tuinbank. Ze kijkt angstig om zich heen. Ze heeft haar rok hoog opgetild. Er is verder niemand thuis. Alleen de twee honden kunnen haar helpen. Helpen? Waarmee dan?

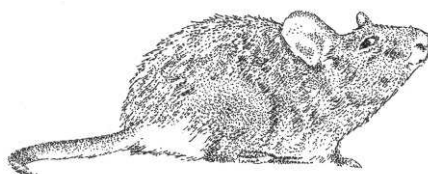
De honden kijken rond waar het grote gevaar zou kunnen zijn. Kleine Guus blijkt nu de beste jager te zijn. Tegen de deur van het tuinhuisje ontdekt hij een bange veldmuis. De muis blijft doodstil zitten wanneer hij de twee honden ziet.

Nu kan ik eens laten zien hoe dapper ik kan zijn, denkt Guus.

Hij maakt een reuzensprong naar het diertje waar zijn baasje zo bang voor is. De veldmuis ziet de beagle op zich af komen. Hij sprint meteen weg naar de zijkant van het huisje. Achter de regenton is de muis veilig. Guus kan met zijn snuit net niet door de smalle opening tussen de ton en het huisje. Dan maar even flink wat lawaai maken om indruk te maken op de indringer en op zijn baasje.

Normaal blaft een beagle nooit met een zware blaf. Deze keer schraapt Guus zijn keel: 'Woef, woef, woef!' En als bonus gromt hij erachteraan. Beagles grommen zelden. Daar is nooit een reden voor. Deze keer lijkt het Guus wel erg stoer. Er gebeurt iets vreemds met hem. Het is alsof zijn hele lijf jeukt. Hij schudt zich uit en het jeuken houdt meteen op.

De veldmuis komt vanachter de regenton tevoorschijn. Hij is nu ineens niet zo bang meer. Guus begrijpt er niets van.

‘Guus, kom hier!’ roept Femke.

Aan dat verzoek kun je maar beter meteen gehoor geven. Femke houdt niet zo van ongehoorzame honden. Guus laat de veldmuis verder met rust. Hij gaat terug de tuin in waar Femke weer gewoon op de grond staat. Goof is bij zijn baasje gebleven. Zo zijn ridgebacks nu eenmaal. Ze beschermen de mensen bij wie ze wonen. Guus gaat netjes naast zijn vriend zitten.

‘Guus, kom hier!’ roep Femke opnieuw. Guus kijkt verbaasd op.

‘Ik ben toch hier’, zou hij willen zeggen. Maar mensen verstaan geen hondentaal.

‘Goof, zoek Guus! Zoek hem! Kom Goof, zoek je vriendje. Hij moet ergens achter het tuinhuisje zitten. Zoek hem!’

Guus snapt er niets van.

Kom Goof, we gaan mij zoeken. Dan zijn we van het gezeur af, denkt Guus. Hij loopt met Goof mee. Samen verdwijnen ze achter het tuinhuisje. Achter dat tuinhuisje zijn een heleboel spullen opgeslagen. Tuingereedschap, een kruiwagen, stapels bloempotten en een oude spiegel. De spiegel heeft in de gang van het huis gehangen. Jan wilde hem een plekje tegen het tuinhuisje geven. Daar heeft hij nog geen tijd voor gehad.

Op het moment dat Goof en Guus langs de spiegel lopen, ziet Guus alleen zijn vriendje. Hij ziet zichzelf niet in de spiegel.

‘Kijk eens in de spiegel, Goof. Ik zie mijzelf niet!’

Goof schrikt zich rot! Hij hoort Guus vlak bij zich, maar hij ziet hem niet.

‘Verdorie, waar ben je? Waarom heb je je verstopt?’

‘Ik sta vlak naast je! Hallo, hier!’

Guus ziet dat Goof in zijn richting kijkt, Goof ziet hem niet.

‘Goof, ik ben onzichtbaar geworden! Ik sta voor je.’

Goof ruikt zijn vriendje wel en hij hoort hem dichtbij.

‘We hebben een probleem’, zegt Goof.

‘Hoe kan ik ineens onzichtbaar geworden zijn? Ik deed toch niets bijzonders? Ik verjaagde alleen een kleine veldmuis.’

‘Maar hoe deed je dat dan? Deed je iets gek?’

‘Nee, ik blafte drie keer en daarna gromde ik naar de veldmuis. Kijk zo: Waf, waf, waf, grrr!’